

Анархистичка библиотека

Антирелигиски расизам

Антирелигиски расизам
2008

anarhisticka-biblioteka.net

Наслов на оригиналот: "Sul buon uso del razzismo antireligioso",
Machete #2, април 2008, Италија Превод: Алек Кузмановски

www.anarhisticka-biblioteka.org

2008

Пролетта 2008 година, преку интернет се разви првата европска дезинформациска кампања за постоењето на антирелигиозниот расизам, која дури одредени милитанти од левицата и екстремната левица ги наведе на промена на ставот. Наведените милитанти без воздржување се откажаа од една идеја која се градела со борби триста години. Одбивањето на сопствената историја во име на антиколонијализмот може да се објасни само со напуштање на антиклерикалниот универзализам на истата таа историја. Не застануваат во одбрана на ставовите заради убеденост, туку затоа што некој друг им наметнал ставови. Зошто би требало да се посомневаме (што е невообичаено) во причините за својата солидарност? Дали навистина овој свет толку се изменил? Зарем облиците на доминација не се исти секаде? Зарем капитализмот не е веќе долго време вистински непроменлив негативитет? Вообразено горди на своите идеи, ја сметаат за неспорна дури и сопствената исправност. Ги имаат своите сиромашни како во викторијанскиот период и најпосле, ги открија вистинските виновници. Сомнителен им е дури и секој кој ги критикува општествени-те, културалните и верските норми на жртвите, затоа што се прогласија за нивни доверливи заштитници. Како можат да признаат дека нивната *систематска* помош придонесува за многу специфичните интереси на одредени *жртви*, кои копнеат за позиции на власт и моќ? Всушност, би било навистина интересно да се разбере *како* јазикот на наведените милитанти е изменет до таа граница што веќе не го разликуваат антиклерикализмот од религиите: *зошто* на пример вчера ги поддржуваа Палестинците, а денес ги штитат муслиманските здруженија? *Зошто* некогаш јавно ги обвинуваа полицајците за расистички напади и насилство над урбаните гета, додека денес зборуваат само за антимуслиманскиот расизам?

Во името на „*етничката редефиниција на културата*“ релативизмот стана конфузен поим со помош на кој можеме секоја изјава за тенденцијата на религиите кон интегрализмот да

ја дефинираме како расистичка, како и секоја *специфична* критика на животот наметнат на жените во урбаните гета. Во ваков извртен свет критиката на религијата не претставува веќе прелудиум на секоја критика, таа станува, напротив, непријател. Учиноците на наведената мутација можат да се мерат со мизерните разгледувања на една постфеминистичка спасителка, левичарка: „Кога економското ниво е исправно, а општествената измешаност е загарантирана, не постои никаква закана (реална или фантазматична), религиите се почитуваат и добиваат безопасни облици. „Тешко е да се каже што вчудоневидува повеќе во оваа изјава: злонамерноста, глупоста или флагрантниот недостаток на историско сеќавање. Во ова пристојно повторување на најлошите против-вистини можеме да го препознаеме учинокот на оние кои имаат *време да ги смислуваат и шират*. Забележувајќи ги постигнатите резултати, би можеле да претпоставиме дека сега религискиот интегрализам на располагање ќе ги има сите средства за трансформирање на општеството *во своја корист*. Да се анализира религијата во поимите на културалниот релативизам и диференцијализам, да се негира вродената склоност на религиите кон интегрализмот значи да им се додели имунитет на религиите и нивните *предвидливи* последици.

Борбата за слобода секогаш се водела против религијата, против нејзината (објавена) желба за контрола на општеството и принудно наметнување на своите норми и обичаи. Само немилосрдните борби успеаја да ја ограничат религијата во Европа на сферата на приватниот живот, да го декриминализираат богохулењето (претходните одбивања на сите други облици на цензура), а отпорот на религискиот фетишизам му претходеше на нападот на фетишизмот на пазарот. Демократскиот симулакрум, наводното подигнување на нивото на животот, никако не го затвора прашањето на религијата. Така нареченото „лаичко општество“ нема потреба повторно да преговара за одвоеноста на црквата и државата, кое ја наметна

ганизациските методи на пролетерското движење од втората половина на 19 век го докажува токму спротивното.

На пример, во Шпанија, милитантите, основачите на Меѓународното здружение на работниците морале да ги убедуваат и организираат работниците и селаните затоа што нивниот секојдневен живот бил слепо потчинет на догмите на реакционерната католичка црква. Наведените милитанти, сфаќајќи ја сестраноста на религиозниот опскурантизам, го решиле проблемот на радикален начин: со забрана на секаков облик религиозност во рамки на пролетерските организации и ја претвориле наведената забрана во секојдневна критика на религиозното отуѓување во општествениот живот и државните органи. Во нивната стратегија за развој доминирало културното и едукативно дејствување, кое (единствено) можело да го ослободи народот од празноверието.

Тешко е да се замислат членовите на Меѓународното здружение на работниците на состанок на кој милитантите од муслиманските организации ги бранат догмите на Куранот, или како врачуваат петиција, подготвуваат акции заедно со верските здруженија кои ги исклучуваат жените од општествениот и политичкиот живот. Тие никогаш не би ја толерирале лагата (која трае веќе долго) на антимуслиманскиот расизам. Своевремено веќе одговориле онака како што ние можеме да одговориме денес: постои антиарапски расизам против кој мораме да се бориме, но никаков антимуслимански расизам. Исламот е идеологија, а треба да се бориме против секоја идеологија, без разлика дали тоа е капитализам, нацизам, католицизам или хиндуизам. Не смееме да дозволиме достигнувањата на тешките борби да станат предмет на мировни преговори помеѓу религиите.

самото, ниту има причина да води дијалози со религиите во име на религијата. Да се штитат исклучените со прифаќање на крајно тоталитарна религија значи да се подложи општеството на погубен напад, на целосен распад.

Во името на правото на различност и културна рамноправност, секоја критика на религијата се претвори во расистички напад. Дојде и до крајноста каде одбивањето на исламскиот вел се поистоветува со ксенофобијата или колонијалната носталгија, наместо со критика на мизогинската религија. Последниците од таквите аспекти ги пронаоѓаме во изненадувачките изјави на некои постфеминистки кои тврдат дека „леснотијата со која европските жени стапуваат во сексуални односи, веќе при првата средба, може да ги повреди жените од другите култури кои дарувањето на сопственото тело го сметаат за духовно и неповратно искуство“. Оваа ненадејна толеранција на културите, всушност, имплицира вазалитет кон културите и осуда на сексуалните слободи, кои веќе не би биле универзално достигнување. Ни зборува и за одреден амбигвитет насprotи религиските прашања. Обезвреднувањето на атеизмот го подготвува теренот, со соодветно медиумско затапување, императивно враќање на моралните вредности.

Кога папата е субјект на бласфемија, тоа се смета за „старомодна навика“, но ако предмет е пророкот на исламот, веднаш станува колонијална агресија. Јасно е како и преку кој вид „деконструкција на дискурсот“, африканските доселеници, од адолесценти до доенчиња, се сведени исклучиво на религиското потекло. Треба да ги убедиме дека нивната историја и нивната култура се сумирани во пасивната улога на жртвите на европското колонијално минато. Оттаму, ги поттикнуваат на религиозност и на потчинување на муслиманската нација, која не постои никаде, но секаде го наметнува својот план за гушење на слободата. Нивната единствена „позитивна“ егзистенција се одвива преку религијата. Во исламските земји

ја прикриваат противисламската култура¹, затоа што таквото признание би значело дека Европа, сепак немала монопол над просветителите.

Агресивната критика што се водеше во Франција против романот „Платформа“, на Уелбек (затоа што еден од неговите ликови го опишува исламот како *најглупава религија на светот*), за поборниците на политичкиот ислам го означил почетокот на кампањата (која секогаш е воведна) насочена особено против слободата на blasfemiјата и нејзиното претворање во расистичко злосторство, и подготовка на јавното мислење за нов напад. Знакот на првата победа: медиумите оттогаш едногласно ќе зборуваат за антимуслиманскиот расизам. По процесот Уелбек, следеше епизодата со данските карикатури, за да ги потсети и најскептичните на вистинската цел на оваа семантичка војна. Другите монотеистички религии многу добро сфатија каде лежи нивниот интерес, па се усогласија со муслиманите.

Во некои похрабри времиња, Луис Буњуел го снимаше Христос кој преживеал крвава оргија од 120 дена и убиството на папата; Бенжамин Пере ги плукаше поповите; шпанските акрати среде црква и во време на диктатурата на Франко ги фрлаа летоците „Cristo es en la mierda!“.

Таслима Насрин и Салман Ружди со право забележуваат дека осудата на религиската идеологија ги враќа жените и мажите од отуѓената положба на верници кон нивниот статус на човечки битија. Да се застапуваат такви ставови денес, зна-

¹ Се работи за кадаризмот од 8 век, чие негирање на предодреденоста го плати со живот во 699 година, по наредба на калифот, Мабад ал Цухани, како и Гајлан ал Димашки 743 година; или за рационалистичкиот мутуализам од 9 век, во познатата „Кука на мудроста“, во Багдад, несторијанскиот физичар Хунајн ибн Ишак (лат.: Joannitius) ја превел *Република* од Платон и *Категории* и *Физика* од Аристотел. Ортодоксниот ислам ги прогласил кадаризмот и мутазилизмот за ерес: во 922 година, познатиот мистик ал Халаџ е осуден на камшикување, осакатување и бесење, а неговото тело било запалено.

чи да се биде изложен на фатва, како во минатото крвникот на инквизицијата. Во светот во кој сè почесто се зборува за христијанскиот Запад, во кој политичарите го бранат лаицизмот за да ги зачуваат, а и за да ги зајакнат придобивките на христијанството, сè уште можеме гласно да ги посочиме двата главни непријатели: капитализмот и религијата (два облици на еден ист фетишизам?). Дали сè уште можеме да се повикаме на борбата на оние кои ја поимаат атеистичката идеја како еден од облиците на еманципаторската борба; кои се надеваат дека верата во човекот ќе го заземе местото на верата во небото; кои ја проколнуваат мантијата затоа што учи на покорност, го поддржува празноверието и ја поддржува експлоатацијата? Да, историјата на исламот и христијанството се состои од мизогини и сурови обичаи; да, борбата против религијата е борба за слобода, а не рефлексивна на неоколонијалистичките стремежи на белиот човек.

Последните генерации го потценија враќањето на религиозното. Според нив, религиското прашање е архаично уште од почетокот на 20 век, а критиката е застарена, беспредметна. Не само што е потценето исламското влијание, туку и многумина почувствуваа некаква вина од која не успеаја да се решат сите или барем да ја сфатат нејзината вистинска причина. Оваа заслепеност наликува на „моралната“ левица. За да ги избегнат репресивната игра на десницата и жигот на ксенофобијата, односно расизмот, заземаат позитивен став кон доселениците, но одбиваат да ја анализираат нивната честа потчинетост на религијата. Ако насилството над доселениците не трпи оправдувања, не ја оправдува ни зачестената религиска феудализација на жените. „Моралната“ левица ја препознаваме по нејзината ограничена историска култура: секогаш сè ѝ изгледа ново. На пример, убедена е дека присуството на верниците во левичарските организации, или екстремно левите, претставува неодамнешна појава, поврзана особено со развојот на исламот во Франција. И површното истражување на ор-